

Prispôbiť sa...

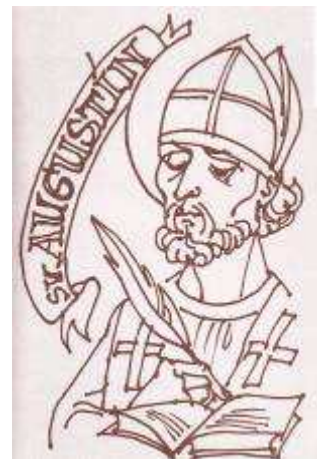
Boh stvoril svet obrovských rozmerov a v ňom malého človeka. Človeka obklopuje „nekonečná“ príroda a je súčasťou nádherného a veľkého sveta. Stvorený svet má človeku slúžiť. Aj poriadok a prirodzené zákony stvoreného sveta sú pre jeho dobro. Človek si to má uvedomovať a má rešpektovať tento poriadok, ak chce pokojne a radostne žiť. V opačnom prípade mu totiž neustále hrozí, že poškodí, alebo zničí svoje telo a ľudský život. Deň bol stvorený na prácu a noc na odpočinok. A v obraznom slove Písma nám Boh hovorí, že je šesť dní na prácu a siedmi na odpočinok. Pozorujeme, že mnohí premenili noc na deň a deň na noc. Pracujú alebo sa v noci zabávajú a vo dne spia. Iní zasa pracujú bez potrebného odpočinku vo dne i v noci. Pre ďalších je siedmi nedeľný deň vhodný na dobrý zárobok, alebo zamestnávateľ ich núti pracovať i vtedy keď podľa Božieho poriadku majú odpočívať. A nie iba v tejto veci a na tomto príklade vidíme ako ľahko a často porušujeme poriadok sveta. Koľko nemiernosti a neporiadku môžeme registrovať v našom stravovaní: v jedení a pití, v našom bývaní a životospráve. Koľko neporiadku vnášajú do života nové prúdy neprirodzených homosexuálnych vzťahov. Aké choroby a bolesti sú ako dôsledok nedobrého či neprirodzeného užívania manželstva, alebo z používania rôznych chemických a hormonálnych a iných prostriedkov na zabránenie počatia. Ktosi sa vtipne vyjadril, že keď tečie voda kanálom a urobí sa jej prekážka a nemôže už ďalej prirodzene tiecť, tak vyrazí niekde poklop. A tak je to i s nami. Ak nezachováme poriadok a neprispôbime sa tomu, čo Boh ustanovil už pri stvorení sveta, kdesi nás to vyrazí poklop. Či chceme, alebo nechceme sme súčasťou sveta a naša sloboda sa musí prispôbiť tejto pravde. Jediný dôvod, keď máme pracovať i nad naše sily a zjednocovať deň s nocou, alebo robiť dovolené výnimky prirodzeného poriadku je služba láske. Napríklad: služba chorým, trpiacim, deťom alebo spoločné radostné chvíle mimoriadnej oslavy...

Okrem toho, že sa máme prispôbiť poriadku a zákonom sveta, si musíme uvedomiť, že tu nie sme sami ako Robison Crusoe. Žijeme jeden vedľa druhého. Dnešná doba veľmi odporuje aj tomuto Božiemu poriadku, keď myslí iba na jednotlivca. Veľmi sa šíri individualizmus a egoizmus. Ale už samotné stvorenie nám hovorí, že: „Stvoril Boh človeka... Muža a ženu stvoril ho...“ Stvoril človeka ako dvojicu, aby si navzájom pomáhali a sprevádzali sa na ceste života. Mužovi vliat do tela viac sily, žene viac nežnosti. Jeho obdaroval schopnosťou hlbšie myslieť, ju schopnosťou hlbšie cítiť. Muža upriamil na celok, ženu na detail. A preto, keď má Boh stvoril ako muža, alebo ako ženu, tým mi naznačil, čo bude mojou úlohou v spoločnosti, do ktorej ma začlenil. A nič z toho, čo mám, mi nebolo dané nadarmo... Boh zbytočnosti nerobí. Čaká, že ako muž využijem svoju silu a ako žena svoju nežnosť a vôbec všetky vlastnosti a schopnosti patriace mojej osobe na to, aby jednotlivci a potom i spoločnosť – šli ľahšie, rýchlejšie a istejšie ku svojmu cieľu: kčasnej spokojnosti a večnej blaženosti..., k trvalému šťastiu – k Bohu.

A okrem toho, že človeka Boh stvoril ako muža a ženu, dal mu na starosti aj iných. Dal mu do opateru deti, starcov a tých, čo nevládu kráčať sami týmto životom, alebo sa nevedia o seba postarať. Vieme koľko služieb, koľko obety vyžaduje život v manželstve a v rodine. A koľko služby lásky od nás potrebuje a žiada občianske a národné spoločenstvo. Koľko sa od nás očakáva v rodine, ktorou je Cirkev. Nie sme tu sami. Sme závislí jeden na druhom. A to vyžaduje veľkú lásku, ktorá sa vždy a ochotne vie prispôbiť potrebám a oprávneným požiadavkám tým, s ktorými žijeme náš každodenný život. Už vtedy, keď sa modlíme „Otče náš“ hovoríme a vyznávame, že nie sme sami, ale sme jedna rodina, máme jedného Otca a prosíme o náš chlieb. Prosíme o chlieb náš každodenný. „Náš“ teda nie iba môj. Ten náš, nie ukradnutý, nie stiahnutý z cudzích mozgov. Prosíme o ten náš spoločný. Preto už vtedy, keď sa modlím, myslím aj na druhých. Aj za nich a pre nich prosím. Nech mi dá dobrý Boh toľko chleba, aby som sa mohol i podeliť. Nech mi dá Boh chleba aj pre starcov, deti a chorých.

A napokon musíme uznať a prijať, že sme si navzájom v mnohom podobní, ale i v mnohom odlišní. Ak niekoho chceme mať opravdivo radi musíme sa mu prispôbiť. Prijat' ho takého aký je. Prijat' ho ako malého, alebo starého, ako na mňa odkázaného, ako chorého, alebo ako slabého, s jeho chybami a nedostatkami. Pán Ježiš, Boží syn zostúpil z neba, zriekol sa svojej Božskej prirodzenosti, stal sa človekom, nám vo všetkom podobným, okrem hriechu.

Ako vidíme: prispôbiť sa zákonom tohto sveta, prirodzenému poriadku, prispôbiť sa ľuďom a spoločnosti, prispôbiť sa v láske blíznym, je niečo samozrejmé a niečo každodenné. Až vtedy, keď to človek prijme a koná podľa toho, začína spokojne žiť.

*Skveje sa veľkňaz v nebi veľmi
slávny,
bronie sa skvelá učiteľov hviezda,
rozsieva všade to, čo mu Boh
zveril:
jas pravej viery.*

*Nebeský Sion, ďakuj Bohu spásy,
radostne plesaj s týmto mužom
slávnym,
že ho Pán k sebe tiahol svetlom
krásnym
a hlasom jasným.*

*On svätú vieru dodnes upevňuje
a ničí zbrane všetkých temných
bludov,
kazené mravy napravuje,
čistí učením istým.*

*Bedlivý strážca Ježišovho stáda,
tvoj príklad vzácny žiari kňazom,
mníchom,
pros za nás v nebi, nech sa ku nám
skláňa
tvár nášho Pána.*

*Trojici svätej buď česť, chvála,
sláva;
jej hĺbku tvoj duch tu na zemi
skúmal.*

*Ā za to, že si Božiu pravdu
strážil,
v nebi ťa blaží. Amen.*

Tak oblečme si dresy...

Bájka o vojne, čo sa strhla medzi myšami a vtákmi, je dosť známa. A známy je aj osud netopiera, ktorý chcel patriť medzi tých i tých. Podľa toho, kto vyhrával, sa prikláňal raz na jednu, raz na druhú stranu, aby nakoniec zbadal, že mu už nikto neverí.

Viem. Život sa dá aspoň začas prežívať i takým štýlom, že človek bude prikyvovať a súhlasíť so všetkým a so všetkými. Podľa toho, ako mu to vyhovuje. Avšak raz príde chvíľa, keď bude musieť s farbou von, keď si bude musieť obliecť dres, ako sa to spieva v istej populárnej piesni: „Oblečme si dresy, keď sme takto v kope, aby bolo jasné, kto za koho kope...“

Táto výzva k nám zaznieva aj z Božieho slova Dvadsiatej prvej nedele. V prvom čítaní Jozue zhromaždil všetky izraelské kmene do Sichemu a zvolal starších, kniežatá, sudcov i dozorcov a na rovinu im povedal: „Ak sa vám však nepáči slúžiť Pánovi, tak si dnes vyvolte, komu chcete slúžiť... Ja však a môj dom, my chceme slúžiť Pánovi“ (Joz 24, 15).

A to znie ako: Oblečte si dresy...

Pán Ježiš spravil niečo podobné. Vedel, že mnohí z Jeho učeníkov šomrú na to, čo hovorí, a preto sa ich spýtal: „Toto vás pohoršuje? A čo až uvidíte Syna človeka vystupovať ta, kde bol predtým? Duch oživuje, telo nič neosoží. Slová, ktoré som vám povedal, sú Duch a život. Ale niektorí z vás neveria“ (Jn 6, 61-64). „Vtedy ho mnohí z jeho učeníkov opustili a viac s ním nechodili. Ježiš povedal Dvanástim. „Aj vy chcete odísť?“ (Jn 6, 61- 64).

A to znie ako: Oblečte si dresy...

Ide o dôležitú výzvu aj veľmi odvážnu výzvu. Priznajme si, že si zakladáme na tom, koľko nás je a ako sme na tom percentuálne. Pritom každý skrýva za chrtom svoj dres a my sa bojíme vyzvať ich, aby si ho obliekli. Bojíme sa že stratíme tých, o ktorých už ani sami neveríme, že sú naši. Takto, bez dresov, máme aspoň nejakú maličkú nádej. Sme však dosť ďaleko od Jozueho aj od Ježiša Krista, ktorí nestaval na množstve, ale na presvedčení. Pán Ježiš bol ochotný začínať znova, a ak bude treba, aj sám. Nepopustil z pravdy. Nedalo sa. Ved' prišiel o nej vydať svedectvo.

Žijeme v období, v ktorom sa už nedá kľučkovať. Interrupcie, eutanázia, problémy výchovy, budúcnosť človeka, osobitne našich detí, to všetko je dôležitá výzva: Prestaň sa hrať na diváka, konečne sa rozhodni, obleč si dres a hraj! Miesta v hľadisku sú síce dosť pohodlné, ale nikdy nie sú odmeňované. A vôbec. V kresťanstve nikdy neboli diváci. Vždy za niekoho hráme. Za Pána, ktorý dáva život alebo za bohov Amorejcanov, ktorí požierali aj svoje deti.

Tak oblečme si dresy, keď sme takto v kope, aby bolo jasné, kto za koho kope...

MARIÁN BUBLINEC

Jedovaté injekcie a vysielateľ nečistoty

Svet môžeme špiniť rôznymi spôsobmi.

Zdrojmi nečistoty sú nielen karburátory, výfuky či komíny.

Prostredie znečisťujú aj ústa s vreteničím jazykom.

Zlý jazyk naplňa každý ľudský kontakt jedom. Otravuje vzduch, pochováva dôveru, poškodzuje priateľstvo.

Ludí možno zabiť rôznymi spôsobmi. Nezabíjajú sa len úderom palice či výstrelom z pištole, smrteľne ich zraňujú aj obrazy a slová.

Obraz a slovo sú nebezpečné zbrane, spôsobujú hlboké rany, ktoré zanechávajú jazvy na celý život.

Ohovárať druhých, pripisovať im akékoľvek zlo, zveličovať ich nedostatky, zatieňovať ich dobré skutky pred priateľmi či nadriadenými, indiskrétno odhaľovať ich slabosti, verejne ich zneuctovať; to všetko otravuje ľudské spolužitie.

Každý deň je plný preklánia a urážok. Nemožno to ospravedlniť. Jedovaté slovo, ohováranie pokračujú v ničivom diele.

Kto ohovára a zle rozpráva o druhých, hovorí viac o sebe ako o svojej obeti.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

**VENI SANCTE (Vzývanie Ducha Svätého)
na začiatok nového školského roka bude v nedeľu
3.septembra na sv.omši o 9.15 hod.**

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00hod

Streda od 17:00hod

Piatok od 16:00hod.

Sväté omše v 21. týždni cezročného obdobia

29.VIII.utorok

18.00 + Jozef Ochaba a manž. Pavlína

30.VIII. streda

18.00 + Pavol Ležák a rodičia

1.IX. piatok - prvý piatok

18.00 + František Veteška (30dní)

2.IX. sobota

18.00 + Jozef Radakovič

Upratovanie kostola č.d. 254- 284

3.IX. 22. Nedeľa v Cezročnom období

8.00 + Augustín Gašparovič, manž.Mária a rodičia

9.15 + Sylvia Kosnáčová 1.výročie

Liturgický kalendár

28.VIII. pondelok sv. Augustín, biskup, učiteľ Cirkvi

29.VIII. utorok Mučenícka smrť sv.Jána Krstiteľa

30.VIII. streda Výročie posvätenia.katedrálneho chrámu v Trnave

31.VIII. štvrtok sv. Rajmund, rehoľník

1.IX. piatok sv.Egídius, opát

2.IX. sobota Bl.Ingrida, rehoľníčka

Slovo na dnes

Osud je uskutočňovanie Božej prozreteľnosti v ľudských životoch.

Sv. Tomáš Akvinský

OSUD NÁŠ, KTORÝ SI...

Keď prezradím pred ľuďmi, že na náhody zásadne neverím, stáva sa mi veľmi často, že so mnou bez výhrad súhlasia. A aby som im to naozaj verila, ešte k tomu dodajú: „Akéže náhody. Všetko je osud!“ Keď to povedia neveriaci ľudia, no dobre. Ale keď to bez začervenania sa povie kresťan, ktorý bol pred chvíľou na sv. prijímaní, tak sa musím držať, aby som nepovedala nahlas, čo ma svrbí na jazyku. Vždy mám pokušenie spýtať sa ho, či už niekedy skúsil zameniť slovo „Otče“ za „osud“. Len si to celé skúste prerozprávať a uvidíte, aká hlúposť by z toho vznikla. „Osud náš, ktorý si...“ Kde vlastne je?

Nechcem to však zľahčovať, viem, aké boľavé veci sa za tým často skrývajú. Narodí sa ťažko postihnuté dieťa. Alebo sa nenarodí žiadne. V rodine je vážna dedičná choroba. Niektorí žaluje na osud, že sa narodil ako muž, niektorí zase ako žena. Jeden sa narodil v paláci, druhý v maringotke. To všetko sú danosti, ktoré zmeniť nemôžeme. Azda to pohlavie, ale ani to nie je jednoduché. Svätý Tomáš pojem osud nepoužíva ako synonymum náhody, ale pre situácie, ktoré sme si sami nezvolili, ktoré sú v Božom pláne. Nemá na mysli žiadnu smolu, ale Boží zámer. Tomu nemusíme vždy rozumieť, ale môžeme Bohu dôverovať, že je to, napriek všetkému, pre náš prospech. Môžeme sa proti tomu však celý život búriť a ťažkať si na zlý osud. Túto možnosť máme.

Poznám ľudí z oboch skupín. Paul Tillich napísal: „Veriť v Božiu prozreteľnosť znamená veriť, že nám nič nedokáže zabrániť v naplnení posledného zmyslu našej existencie.“ Markéta, vtedy asi štrnásťročná, ktorú som sprevádzala na púti do Lúrd, to svojím životom dokazuje. Len tak ľahko nestretnete človečika takého veselého, radostného, vrtkého, šikovného a hlavne takého húževnatého. Hovoríte si možno - čo je na tom čudné - v štrnástich rokoch, žiadne starosti, život pred sebou, o čo by jej tak asi mohlo ísť? Ide len o to, že sa narodila so štyrmi kýptami namiesto štyroch zdravých končatín. Náhoda? Osud? Smola? Úloha? Pomenujte si to, ako chcete, ale Markéta to prijala z Božej ruky ako úlohu. Dnes už je šťastnou mamou krásneho, zdravého dievčatka, bravúrne ovláda elektrický vozík, sporák, práčku, vysávač atď. a hlavne rozdáva okolo seba ten svoj neodolateľný a nákazlivý úsmev.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Boh jestvuje a je láska

Náboženstvá jestvovali už od nepamäti. Starorímsky Cicero dokonca tvrdil, že niet národa bez náboženstva. Mnoho ľudí si pod pojmom náboženstvo predstavuje rozličné veci. Pravé náboženstvo je uvedomé a slobodné postavenie sa človeka na stranu Boha. Celoplošné rozšírenie náboženstiev v celých dejinách človeka nasvedčuje, že predobraz Boha tkvie v ľudskej prirodzenosti. Človek akosi tuší, že vyšiel z Boha a že sa k Bohu vráti. Predstavy o Bohu sú však veľmi rozdielne.

Katolícke učenie predkladá ako prvú zo šiestich hlavných právd pravdu, že „Boh je len jeden“.

Od prvej hlavnej pravdy sa odvíja celé učenie Cirkvi, lebo Boh je začiatok a koniec všetkého. Celé učenie hovorí o Bohu, a aj keď hovorí o človeku a o svete ako takom, robí to vo vzťahu k Bohu. Tvrdenie, že Boh je len jeden, má korene v Božom zjavení v Starom zákone: „Počuj, Izrael, Pán je náš Boh, Pán jediný“ [Dt 6, 4). Boh prostredníctvom prorokov vyzýva Izrael a všetky národy, aby sa obrátili k nemu ako k jedinému Bohu: „Ku mne sa obráťte, spasené budete všetky končiny zeme, veď ja som Boh a iného niet (Iz. 45, 22). Podľa Rímskeho katechizmu „Boh je svojou prirodzenosťou, podstatou a bytnosťou jeden“ (KKC, 200).

Viera

Nie je poslaním duchovnej obnovy vyčerpávajúco obsiahnuť a riešiť teologické či filozofické dôkazy jestvovania jediného Boha. Nateraz prijmime túto skutočnosť ako fakt. Skôr sa zamerajme na dôsledky, ktoré z jestvovania Boha vyplývajú.

Z existencie Boha pre nás vyplýva dôležitá vec: viera. Boh totiž bude existovať aj bez toho, či v neho veríme. Ak však prijmime jestvovanie Boha ako skutočnosť, potom náš vzťah k Bohu a viera v neho určujú aj náš život.

Človek dnešných dní v bežnom zmysle vysvetľuje vieru ako nevedieť, nemať istotu. Hoci v tomto tvrdení je aj zrno pravdy, lebo človek nemôže všetko vedieť, nie je úplne pravdivý. Tiež sa treba vyhnúť omylu, že len prírodné vedy dokazujú existenciu niečoho. Veta „Boh neexistuje, veda to dokázala“ patrí na povalu medzi nepotrebné haraburdie demagógie nedávnych rokov.

Viera v náboženskom zmysle znamená osobné strebnutie s Bohom. Aj keď Boh tróni „v neprístupnom svetle“ a nijaký ľudský rozum nevie o ňom nič bližšie, Božie tajomstvá neodporujú ľudskému rozumu, len ho presahujú. Priebeh viery sa uskutočňuje od počutého a rozumom pochopeného cez úmysel a rozhodnutie vôle až po konečné spoľahnutie sa na Boha, ktorého stretávame v Ježišovi Kristovi. Inými slovami — viera spočíva v tom, že Boh sa milostivo dáva spoznať človeku a ten vierou odpovedá na toto zjavenie Boha svojim životom. Môžeme povedať, že človek sa vierou podrobuje Bohu, to znamená, že svoj život utvára tak, ako chce Boh. Viera je teda čosi oveľa viac ako iba vedomosť o tom, že Boh je, alebo iba súhlas s tým, čo nám Boh zjavuje. Veriť možno iba vďaka milosti a vnútornej pomoci Ducha Svätého, no veriť môže iba ten, kto chce. Sv. Augustín to povedal výstižne: „Pre toho, kto chce veriť, mám tisíc dôkazov, pre toho, kto veriť nechce, nemám ani Jeden.“ Viera je mravným činom, lebo je slobodným rozhodnutím sa pre Boha. Vo viere nás však Boh uschopňuje, aby sme ho prijali.

Najväčšou prekážkou pre vieru sú pýcha a pokrivený zmysel pre dobro a lásku.

Dôsledky viery

Prvou vážnou povinnosťou vyplývajúcou z viery je učiť sa poznávať svoju vieru. Kto sa neučí rozumieť svojej viere, kto často zanedbáva počúvanie Božieho slova, prehrešuje sa. Tu treba spomenúť dôležitú a nezastupiteľnú úlohu rodičov pri

výchove detí. Pokrstení rodičia sú povinní viesť deti k viere a plnohodnotnému náboženskému životu.

Ďalšou povinnosťou vyplývajúcou z viery je často si vzbudzovať svoju vieru. Majme na pamäti starú pravdu: modlitba žije z viery a viera z modlitby. Podľa Karla Rahnera kto sa nemodlí pravidelne, zvyčajne sa nemodlí vôbec.

Z viery nám vyplýva aj povinnosť vyznať ju. Vieru vyznávame slovami, skutkami a svojím životom. Svätý Jakub píše, že viera bez skutkov je mŕtva (porov. Jak 2, 14-26). Nikdy nesmieme zaprieť svoju vieru (porovnaj Mt 10, 32). V období prenasledovania môže kresťan svoju vieru skrývať (nie zaprieť!), ale nie vtedy, ak by tým boli druhí vo viere ohrození.

Nebezpečenstvá pre vieru

Viera je Boží dar a ako dar ju načíms aj chrániť. Treba sa nám vyhýbať životu, ktorý odporuje viere. Zvlášť v dnešných moderných časoch je lákadlom na nečnosť život viac ako dosť. Preto je dôležité zvažovať účasť na rozličných podujatiach. Napríklad, nemusíme vidieť všetky filmy. Je dôležité, aby sme si pred ich zhladaním zistili ich hodnotu. Zvlášť rodičia by vzhľadom na kresťanskú výchovu svojich detí mali dbať na výber podujatí, na ktoré chcú ísť ich deti. Tiež je žiaduce vyhýbať sa dnes modernému hlásaniu indiferentizmu, najmä pri výchove detí.

Viera nie je človeku darovaná s krstom ako niečo, čo sa nedá stratiť, ale iba ako schopnosť, ktorú treba stále zdokonaľovať. Ako všetko živé, tak aj viera potrebuje potravu. Je ňou modlitba a cnostný život. Viera prekonáva rozličné krízy, ale tak vyzrieva. Krízy sú potrebné na to, aby urobili vieru živou, odolnou a samostatnou. Aj vo viere sú stupne, ktoré zodpovedajú fázam ľudského veku. Detská viera ľahko zdetinštie, ak sa neprispôsobí novej životnej fáze. Nerozvinutá viera však nie je schopná riešiť skutočné životné problémy. Len živá viera sa stáva životným postojom, ktorý charakterizuje vernosť, a nekapituluje ani pred ťažkosťami moderného sveta.

Zhrnutie:

- **Katolícke učenie predkladá ako prvú zo šiestich hlavných právd pravdu, že Boh je len jeden.**
- **Viera v náboženskom zmysle znamená osobné stretnutie s Bohom.**
- **Človek sa vierou podrobuje Bohu.**
- **Najväčšou prekážkou viery je pýcha.**
- **Sme povinní učiť sa poznávať svoju vieru.**
- **Pokrstení rodičia sú povinní viesť deti k viere a plnohodnotnému náboženskému životu.**
- **Modlitba žije z viery a viera z modlitby.**
- **Viera bez skutkov je mŕtva.**
- **Nikdy nesmieme zaprieť svoju vieru.**
- **Živá viera sa stáva životným postojom.**

Tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

Dva príbehy zo života významných ľudí ukazujú na veľkosť živej viery:

Keď pápež Pius XII. bol ešte nunciom v Berlíne, často sa rozprával s veľkým fyzikom Albertom Einsteinom.

„Mám úctu k náboženstvu, ale verím matematike,“ povedal raz Einstein. „U vás to bude asi naopak.“

„Mýlite sa,“ povedal nuncius Pacelli. „Matematika a náboženstvo sú pre mňa prejavmi tej istej Božej presnosti.“ Einstein sa zadivil: „Ale keby matematické výskumy raz zistili niektoré vedecké poznatky, ktoré odporujú náboženstvu?“

„Ja si vysoko cením matematiku,“ povedal Pacelli s úsmevom. „A som si teda istý, že v takom prípade vy, pán profesor, neustanete skúmať, kým nenájdete chybu vo výpočte.“

Druhý príbeh je zo života Ivana Petroviča Pavlova, ruského fyziológa, nositeľa Nobelovej ceny.

I. P. Pavlov sa často chodil modliť do kostola. Raz, keď vyšiel z kostola, zastavil ho mladý komunistický agitátor v „buďonke“.

„Tak čo, starec, zdá sa, že veríš v buržoázneho Boha.“

„Ale verím, môj drahý, verím...“

„To je tmárstvo!“ zavrčal agitátor pohrdavo. „Iba nevzdelanec verí takým rozprávкам.“

Na to laureát Nobelovej ceny odpovedal: „Nie všetkým je dané byť taký vzdelaný ako ty, súdruh.“

sv. Anton Kravařský

30.august

Sv. Anton Kravařský, kňaz SJ (* 1585 v Bavorove pri Ratiboři, Čechy; † 30. augusta 1660 v Prahe) Po štúdiách v Olomouci a Chomutove vstúpil v roku 1607 k jezuitom. Stal sa kňazom. Keď jezuitov vyhnaní z Čiech, Adam odišiel na Slovensko a potom do Korutánska. Keď sa napokon vrátil, konal misionárske dielo v kraji rakovníckom, třeboňskom a na panstve karlštejskom. Mal od Boha hlboký dar, že vedel hýbať ľudskými srdcami. V roku 1628 ho predstavení ustanovili za misionára v Novom meste v Prahe. V roku 1631 Sasi vtrhli do Prahy, vyhnaní jezuitov z mesta a pod trestom smrti im zakázali návrat do Prahy. Adam sem však prichádzal preoblečený za uhliara a tajne tu úspešne účinkoval. Na pravú cestu sa mu podarilo priviesť asi 10 000 duší. V roku 1532 zriadil v Hradci Králové dom jezuitov s latinskými školami. Potom sa opäť odobral do Prahy. Po niekoľkých rokoch (okrem iného týraný aj švédskymi vojakmi) zomrel v Prahe 30. augusta 1660.

Dobrý svedok...

Roku 1631 vtrhli do Prahy protestantskí Sasi. Veliteľ dal rozkaz, aby vyhnaní z mesta všetkých jezuitov. Kto neposlúchol, mal byť popravený. Jezuita Adam vedel, aká situácia je v Prahe. Ľudia veľmi potrebovali sviatosti – sv. prijímanie a sviatosť zmierenia. Preto sa spolu s kňazom Švábenským obliekli za uhliarov a rozvážali uhlie. Zároveň však na dohovorených miestach vysluhovali sviatosti a slúžili sv. omše. Raz, keď išiel z Hradčian do Starého mesta, na moste sa stretol s bandou saských jazdcov. Uhol sa im až k zábradliu, ale ich veliteľ spoznal v ňom jezuitu. Vytiahol bičik a bil ho po tvári. Adam, opierajúc si krvavú tvár o kamenné zábradlie, ukázal na Ukrižovaného a povedal: „Dobrého svedka máme...“ „Dobrého svedka máme...“ Áno, Pána Ježiša, ktorý o sebe povedal: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“. (Mt 28, 20)

Pane, všade, vždy a stále som v tvojej prítomnosti. Ty vidíš nielen moje dobré skutky, ale i hriechy. Raz ma budeš súdiť! Podľa čoho? Nuž podľa toho, čo si ma videl robiť. Naozaj dobrého svedka mám... Ako si dnes podľa toho zariadim deň? V čom si ťa sprítomním? Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

27.VIII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890